Cau la història castellanista

Autor: Lluís M. Mandado i Rossell
Data de publicació: 15-05-2017

Article d'opinió d'En Lluís Maria Mandado en el qual replica les declaracions de l'historiador Luís Suárez formulades a La Vanguardia del 23 de gener del 2017.

Qui es podia imaginar que un historiador de la Real Academia Española de la Historia reconegui i manifesti, d'una manera inaudita, que Catalunya ha fet Espanya? N'haurem de donar les gràcies a la guàrdia unionista procastellana que és La Vanguardia, diari que ha reproduït aquesta afirmació de l'historiador en una entrevista que li va concedir el 23 de gener d'enguany. Però vist el ressò, sembla que aquesta guàrdia no acaba de presumir-ne prou. I mira que l'unionisme procastellà ha aconseguit que tot un acadèmic de la història i biògraf d'en Franco com és en Luís Suárez afirmi que els gots catalans i En Ferran el Catòlic conformaren políticament Espanya, l'Espanya esdevinguda castellana! I no només això. També diu que la cultura catalana ha creat, com per predestinació, la cultura vehiculada en castellà, la que ara impera abassegadorament per tot el país. Per demostrar-ho, posa l'exemple d'En... Cervantes! Per ell, els catalans hem fet, doncs, l'Espanya actual, l'Espanya en castellà. Es veu que nosaltres havíem de renunciar de bona gana a la nostra llengua i a la cultura que aquesta vehicula perquè el destí ens havia assignat el paper de construir una Espanya en castellà. Però, ves, l'unionisme procastellà no acaba de presumir prou d'allò que el destí ha reservat als catalans. Com si li fes recança haver d'acceptar que no són els castellans de soca-rel els creadors del país. O potser també perquè de les asseveracions d'en Suárez se'n desprèn l'enorme potència de la nostra llengua i cultura. O tal volta perquè aquests unionistes i el mateix senyor Suárez són conscients que rere les paraules d'aquest s'hi amaga la necessitat de respondre a unes investigacions que com més va més aprofundeixen en el paper clau dels catalans, de la seva llengua i cultura en l'esdevenir històric de l'Estat des del segle XVI ençà.

Sigui com sigui, els catalans hem de celebrar sense gota d'ironia aquest reconeixement. Hem de lloar el mèrit de l'il·lustre catedràtic. Amb les seves afirmacions a La Vanguardia, l'acadèmic trenca amb uns dogmes fèrriament mantinguts fins ara per l'ortodòxia de la historiografia castellanista. I això és un fet amb un impacte de gran profunditat. Els catalans hem fet Espanya, la cultura castellana ve de la catalana i en Sirvent no s'entén sense la nostra cultura. Aquest és l''aspecte positiu de les seves paraules. Passa que el que en Suárez ara reconeix, ja fa temps que ho diem

els recercadors més esmolats de Catalunya. Per a nosaltres, les seves tesi i batalla ja les hem guanyades i això es comença a reconèixer. El castellanisme ha hagut de llençar llast. Ja és massa evident la seva falsificació.

Tornant al que deia en el primer paràgraf, tot fa cara que l'unionisme i la historiografia procastellana volen i dolen. També el senyor Suárez. Sembla que, com insinuàvem, tots dos col·lectius havien de sortir al pas davant d'unes recerques historiogràfiques noves i molt sòlides. És per això que un es pot preguntar: què és el que ha provocat que aquest historiador pronunciés aquestes declaracions fins no fa gaire impensables? Penso que els que fem recerca sobre la veritable història de Catalunya hi tenim quelcom a veure. I bé hi haurem de dir alguna cosa, un cop refets del xoc...

Hom pot pensar que En Suárez s'ha sentit en l'obligació de reaccionar davant les principals tesis que jo desplego en els llibres que he escrit. Per una banda tenim El Quixote va esborrar el Quixot ?en què defenso que el Quixot es va escriure en català? i, de l'altra, El Cid de València era català ?rere seu hi ha el comte d'Urgell i vescomte de Girona?.1 Sembla que En Suárez els ha llegits, aquests llibres, però n'ha de desvirtuar el contingut. I aquesta desvirtuació és un dels aspectes negatius de l'entrevista. És per això que em sembla que puc usar el dret de rèplica. Penso que, en realitat, el nostre historiador emèrit va concedir l'entrevista per refutar-me, però ho fa d'una manera no lícita. Efectivament, crec que l'acadèmic intenta reconduir cap al discurs històric de sempre les tesis que hi explico. En treu conclusions políticament interessades i oposades a les que sostinc. Tanmateix, li he de dir al Senyor Suárez que no li funcionarà fer una concessió als catalans i menar seguidament l'aigua al molí castellanista.

Ja hem dit que el Senyor Suárez ha fet un gran favor a la ciència històrica. Ha aconseguit que les recerques sobre la història d'Espanya hagin progressat. Ara bé, pel que fa a nosaltres, els catalans de bona fe, és evident que el que afirma a La Vanguardia només ho diu per donar-nos peixet. En canvi, és una llàstima que no tregui les conseqüències lògiques del que afirma. No ho fa, sinó que continua amb les manipulacions a què ens té acostumada la historiografia impulsada per l'Estat Espanyol o Castellà.

Tornem, per exemple, a les seves paraules sobre En Cervantes ?es deia en realitat Miquel de Servent?, segons les quals tota la seva obra literària és deutora de la cultura catalana. Per als que ja fa temps que ho defensem, aquesta confessió és també un plaer: un plaer, després de tants insults i negacions que hem patit! Ara bé, el reconeixement queda curt, ja que no només el Quixot i la resta de la producció “serventina”, sinó pràcticament totes les obres del Segle d'Or s'escrigueren en català, les quals, per ordres superiors, hom les hagué de traduir al castellà i fer-les passar per castellanes.

A continuació, En Suárez afegeix una altra cosa que tampoc no és lícita. Diu que Catalunya sempre ha format part de la Nació Espanyola. En Suárez silencia que per un acte ignominiós Catalunya ha passat de senyora a esclava. Els catalans ja sabem que es fa molt difícil de creure que Catalunya serà restituïda a la posició que li pertoca: la de mestressa i conductora d'aquest Estat. Vol que nosaltres, un cop haurem baixat del burro independentista en el qual ara estem ficats, oblidem que, si restem a Espanya, serem reduïts un altre cop al no-res, i que, fins i tot, encara augmentaran el tribut que ara paguem als qui vàrem fer entrar a la Cristiandat i a Occident.

I encara emet un altre desficaci, amb el qual perd gairebé tota la credibilitat que per un moment hom podia pensar que guanyava. Amb tota la tranquil·litat del món, diu que el castellà s'ha parlat sempre a Catalunya. Amb aquesta frase, ha tornat a invertir la realitat. Perquè calla la llarga llista de llocs de Castella on es va parlar català, uns llocs que ara sembla que no s'hi hagi parlat mai. Però la realitat és que hi ha moltes poblacions castellanes que durant la Reconquesta foren batejats a la catalana, com ara, Vall-adolit (“Valle entumecido”), Madrid (i no pas Madride o Madriles), Tamarit, Belvís, Belver, Pont-ferrada (Ponferrada), Malgrat o Benavent ((Benavente), Montroig (Monroy). D’algunes d’aquestes poblacions, en tenim documentació en tal sentit fins a temps més moderns: Múrcia, Cartagena, Terol o Saragossa. O les Canàries, que també les van conquerir catalanoparlants.

Sap greu que el senyor Suárez hagi malmès la gran oportunitat que li ha fornit la per a d'altres difícil tribuna pública que és la Vanguardia per manifestar-se i no aprofitar-la per corregir l'etern relat esbiaixat sobre la història d'Espanya. I oi més quan acaba l'entrevista amb una crida a la supeditació de Catalunya a Castella: amb aquesta crida, el Senyor Suárez demostra quin és l''estatus amb què els castellans la hi volen mantenir.

Lluís M. Mandado i Rossell

NOTES:

1 I, això sigui dit de passada, que no coneix el nou i monumental La revenja Borja: Orland furiós al descobert!